

Dood én opstanding

Meestal wordt door christenen de nadruk gelegd op het kruis (het lijden en sterven van de Here Jezus). Uit de Bijbel leren we, dat in de prediking het lijden en de opstanding van onze Heiland vaak samen worden genoemd. Wie de moeite neemt om de volgende Schriftgedeelten uit het boek Handelingen te lezen, zal ontdekken, dat de apostelen in de verkondiging van die Ene Naam het lijden én de opstanding van Jezus Christus centraal stelden: Hand. 2:23,24; 3:15,26; 4:10-12; 5:30,31; 10:39,40; 13:28-34; 17:3,31.

Daarbij wordt het accent gelegd op de opstanding van Jezus Christus. Rom. 8:34 zegt:

"... Christus is het, Die gestorven is; ja, **wat meer is**, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt."

De opstanding van Christus is de **kern** van het evangelie. Wie de (lichamelijke) opstanding van Christus ontkent, houdt slechts een lege prediking over. Het **hàrt** van de blijde boodschap wordt ons dan ontnomen. Dan is ons geloof ook zinloos geworden (vgl. 1 Kor. 15:12-20).

Paulus schrijft aan Timothéüs: "Houd in gedachten, dat **Jezus Christus uit de doden is opgewekt**, ..." (2 Tim. 2:8). Wij doen er goed aan om dat ook vast te houden.

Beide aspecten horen bij elkaar (zoals een scharnier van een deur). Rom. 4:25 zegt, dat de Here Jezus werd **overgeleverd** (\approx dood) om onze zonden **én** opgewekt (\approx opstanding) om onze rechtvaardigmaking. Zonder lijden geen heerlijkheid (Luk. 24:26) en zonder dood geen opstanding (Luk. 24:46).

Wij mogen vooral stilstaan bij de opstanding; niet alleen bij het kruis. Wij zouden het kruis evenmin bagatelliseren of vergeten. Het lijden van onze Heer was een noodzakelijke weg, die Hij in onze plaats is gegaan om verzoening en verlossing mogelijk te maken. Het was nodig om de zonde der wereld weg te nemen (Joh. 1:29). Onze Heiland is gestorven voor onze zonden (1 Kor. 15:3; 1 Petr. 2:24). Christus heeft eens voor de zonden geleden ... opdat Hij ons tot God zou brengen (1 Petr. 3:18).

Toen onze Verlosser opstond, werd Hij de Eerstgeborene uit de doden. Hij is het Hoofd van de nieuwe schepping. Door Zijn opstanding zijn wij als gelovigen vele zegeningen deelachtig geworden: o.a. rechtvaardigheid (Hand. 13:39); wedergeboorte (1 Petr. 1:3); met Christus opgewekt in een eeuwig leven (Rom. 6; Kol. 2); een nieuw schepsel in Hem (2 Kor. 5:17); eeuwige zaligheid ontvangen (Rom. 10:9,10); vergeving van zonden (Hand. 10:43; 13:38).

Als we ons werkelijk bewust zijn van de hoge prijs, die onze Heer en Meester voor ons heeft betaald en tot ons laten doordringen welke heerlijke genadegaven nu ons deel geworden zijn en ontdekken welke heerlijke beloften ons nog wachten, dan kan het niet anders, dan dat wij vol dankbaarheid en overgave ons leven aan Hem toewijden. Dat is precies waartoe de Schrift ons opwekt. 2 Kor. 5:15:

"Als die dit oordelen, dat, indien Eén voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn. En Hij is voor allen gestorven, opdat **degenen, die leven**, niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, Die voor hen **gestorven én opgewekt is**".